

Μητροπολίτης Γουμενίσσης Δημήτριος: Ένας άνθρωπος του Θεού, μια αγιασμένη ύπαρξη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Μεθέορτ' Ἀναλήψεως Σαββάτῳ μέν τελοῦντες
ὥς ζῶσαν σαββατίζομεν πρὸς τὴν ζωὴν Μαρίαν.

Εὐχαῖς Μητρός σου, Κύριε, δέχου τὴν σὴν Μαρίην
εὐχαῖς δ' αὐτῆς ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς λειπομένοις.

Νεοφανεῖς πανένδοξοι τό πνεῦμα τῆς Μαρίας
προσδέξασθε, καί ἡ Μονή τό σκῆνος ταύτης δέχου.

Ἐνόρια Γεννήσεως τῆς σῆς Μητρός τεχθεῖσα
ἐνόρια Κοιμήσεως ἡ δούλη σου ἀπέπτη.

Ἄνεχώρησε γιά τὴν ποθεινὴ πατρίδα, τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, πλήρης ἡμερῶν ἡ
δόκιμη ἀγωνίστρια καί ἀφανὴς ἐργάτρια τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου Θερμιώτισσα
Μαρία Τσολάκη, ἡ βλέπουσα, σκεῦος ἐκλογῆς κατάφορτο χαρίτων καί εὐλογιῶν

τοῦ Παρακλήτου. Ὁ οὐρανὸς προσεμαρτύρησε τὴν ἐπὶ 98 χρόνια αὐθεντικότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς της.

Τὰ στοιχεῖα πού συνθέτουν ἀμαράντινο δόξης στέφανο εἶναι ἡ συμπαράστασή της στὸν πόνο καὶ τίς δοκιμασίες τῶν ἄλλων, ἰδιαιτέρως τῶν ἀγνώστων της, σέ σημεῖο νὰ ταυτίζεται μέ αὐτούς καὶ νὰ ἀναδέχεται ἐπάνω της τὸν πόνο καὶ τὴν δοκιμασία τους· ἡ ἀμέτρητη τιμὴ στοὺς προσφιλεστάτους της Νεοφανεῖς Ἁγίους πού συνομιλοῦσε μαζί τους, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπέρμετρη εὐλαβικὴ ἀγάπη στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ ἡ ἀπόλυτη λατρευτικὴ ἀναφορά της στὸν Θεὸ καὶ Σωτῆρα μας, κοινὸ δεδομένο τῆς ἀγιότητος.

Ἀποστρεφόταν τίς τιμές καὶ τὴν δόξα καὶ βίωνε τὴν ὑποποιοί ταπείνωση, ὅχι ἐπιτηδευμένα, ἀλλὰ φυσικά καὶ ἀβίαστα. Ζοῦσε τό βάθος αὐτοῦ πού πολλοὶ σήμερα εἰρωνεύονται ὡς «ἀγροτικὴ θρησκευτικότητα», μολονότι ἀπασφαλίζει καὶ ἀνοίγει τὴν θύρα τοῦ παραδείσου, πού σφραγίζεται τουναντίον ἐρμητικά γιὰ τὴν ἄκριτη νοησιарχία, ἀφοῦ «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τοὺς σοφούς».

Μέ θεόδεκτη ἀπλότητα, ἔχοντας τό χριστοεῖκελο ἥθος, ζοῦσε τό δόγμα, καὶ τό δόγμα μπόλιαζε τό μακάριο καὶ ἀξιόζηλο ἥθος της.

Παρά τὴν ἡπιότητα, τὴν πραότητα καὶ καλοσύνη της, δέν δείλιαζε νὰ μαρτυρήσῃ μέ σεβασμὸ τὴν ἀλήθεια, ὅταν τῆς τό ζητοῦσαν, χωρὶς νὰ ὑπολογίζει τό κόστος. Ὑπηρετώντας τὴν ἀλήθεια, προσπερνοῦσε κάθε λογῆς ἀνθρωπαρέσκειες.

Ἀπὸ ἱερὸ καθῆκον εὐγνωμοσύνης καὶ ὑπακοῆς στὴν Ἐκκλησία —ὅπως θὰ ἔπραττε κι ἐκεῖνη— θὰ εὐχηθοῦμε δεητικά καὶ θὰ εὐχόμεστε λειτουργικά γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς της «Χριστὸς σε ἀναπαύσει ἐν χώρᾳ ζώντων».

Μέ μιά βεβαιότητα καὶ ἐλπίδα, μέ μιά δική μας ἀπ' αὐτῆς ἀπαίτηση ἐλπίδος: νὰ ἔχουμε τὴν εὐχή της!

Εἶναι ἡ αἴσθησις πού ὅλοι μας λάβαμε, στὸ προσκύνημα τοῦ σώματός της ἀπὸ τόσα νήπια καὶ παιδιὰ καὶ νέους, μιά αἴσθησις ὅτι πορεύθηκε πρὸς τὸν Κύριο καὶ προγεύεται μεταθανάτια αὐτὸ πού γευόταν ἐπὶ γῆς, τελειότερα πλέον: τὴν κοινωνία τοῦ Ἀναστάντος καὶ Ἀναληφθέντος Σωτῆρός μας Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ εὐλογημένη καὶ μακαρία Μαρία Τσολάκη, τό γένος Ἀγγέλου Καραδημητράκη, γεννήθηκε ἐνορίτισσα τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὴ Θερμὴ τῆς Λέσβου, στὰ 1926 (ὅπως γιὰ κείνην καὶ γιὰ τοὺς πάντες τό γνώριζε θεοπρονοήτως καὶ τό ὀριζε

θεοκτίστως ὁ Κτίστης μας καί Δημιουργός, ὁ Θεός μας καί Κύριος, ὁ εἰδώς ἕκαστον πρό τοῦ γεννηθῆναι).

Παντρεύτηκε τόν Δούκα Τσολάκη, ἀπέκτησαν πέντε παιδιά, τήν Μελπομένη, τόν Δημήτρη, τόν Παναγιώτη, τόν Μανώλη καί τήν Βασιλική. Στήν πρώτη δόθηκε ἀπό τήν νουνά αὐτό τό ὄνομα ἀνεξήγητα, κι ὅμως πολύ ἀργότερα θά μάθαιναν ὅτι Μελπομένη λεγόταν ἡ ἀρχόντισσα πού ἀνακαίνισε τό Μοναστήρι, ὅπου μετοίκησε, ἔζησε καί μαρτύρησε ὁ ἅγιος Ραφαήλ. Ὁ Μανώλης καί ἡ Βασιλική εἶχαν ἀναδόχους τόν μετέπειτα μοναχό Ἑμμανουήλ καί τήν μοναχή Βασιλική Μαλλιαροῦ, ἀδελφούς τοῦ ἀοιδίμου Μηθύμνης Ἰακώβου. Ἡ μοναχή Βασιλική μαζί μέ τήν Εἰρήνη Παραδέλλη ἦταν προσκυνήτριες, προπαντός τήν περίοδο τῶν γενικῶν ἀνασκαφῶν.

Ἡ μακαρία Μαρία, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἔζησε τήν περισσότερη ζωή της στή Θερμή τῆς Λέσβου, κοντά στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ. Τήν περίοδο τῶν γενικευμένων ἀνασκαφῶν, διέμεναν πανοικί σύνοικοι μέ τούς Μάρτυρες (μέ τά ἀνευρεθέντα λείψανά τους καί τίς ἐμφάνειές τους) στόν τόπο τῶν ὑποδεικνυμένων ἀνασκαφῶν καί τῶν θεοδότων μαρτυρικῶν εὐρέσεων καί τῶν ἐκφαντορικῶν ἀποκαλύψεων, πού ἔθρεφαν τήν ψυχή της, τήν ψυχή τοῦ ἄνδρα της, τήν ψυχή τῶν παιδιῶν τους, τήν ψυχή πολλῶν συνεργῶν καί τελικά ὅλη ἐκεῖ τήν τοπική Ἐκκλησία ὑπό τόν ἀοίδιμο σοφό καί θεοχαρίτωτο Μητροπολίτη Ἰάκωβο Κλεόμβροτο.

Παροῦσα ἡ ἀπλουστάτη Μαρία σέ ὅλες τίς ἀγρυπνίες, ἐκεῖ, στόν ἁγιασμένο μαρτυρικό γήλοφο τῶν Καρυῶν. Σέ ὅλες τίς ἀγρυπνίες. Μέ τίς τόσες θεοπτικές φωτοφάνειες (πού ἔκαναν νά λάμπει ὁ λόφος), μέ τίς τόσες φωτοειδεῖς ἐμφάνειες τῶν Μαρτύρων ἢ καί τῶν Ἀσκητῶν πού εἶχαν ζήσει ἐκεῖ, μέ τίς μυσταγωγικές πολύωρες λειτουργικές ἐμφάνειες τῶν Ἁγίων ἢ τῶν μαρτυρίων τους! Παροῦσα στίς ἀνευρέσεις ὅλες. Ἡ ζωή της εἶχε ταυτισθεῖ μέ τούς Ἁγίους, χωρίς τό παραμικρό ἵχνος ἀφελοῦς ἰδιοποίησης. Αὐτό ἔδειχνε καί θά δείχνει πάντοτε τήν ἁγιασμένη υἡγεία τοῦ ἥθους της, τῆς ἀπλότητάς της, τῆς καθαρότητάς της, τῆς ἀνιδιοτέλειάς της. Ποτέ δέν μίλησε γιά τόν ἑαυτόν της καί γιά τίς ἐμπειρίες της. Τό ἀξιοθαύμαστο εἶναι ὅτι ἡ πληθύς τῶν ἀνακαλύψεων, πού ἡ σκαπάνη ἐπιβεβαίωσε τήν ἀληθινή τους πρόβλεψη, προῆλθαν ἀπό τήν Μαρία Τσολάκη, πού ἐπιβεβαιώθηκαν στό ἀκέραιο.

Χάρη στόν ἀπόλυτο σεβασμό της γιά τόν ἐφημέριό τους τόν παπα-Θυμή, ὑπάκουσε στίς ἐκκλήσεις του καί ἔτσι μόνον ἀναγκάστηκε νά μεταβεῖ στόν ἀοίδιμο Μυτιλήνης Ἰάκωβο τόν Β΄, καί μάλιστα μέ πολύν φόβο καί πολλήν συστολή. Μέ συνοδό τήν γερόντισσα Ἀγγελική Μαραγκοῦ. Στούς εὐλογους δισταγμούς τοῦ Μητροπολίτη, ὅτι ἤθελε χειροπιαστές ἀποδείξεις, ἡ Μαρία τοῦ ἀπάντησε:

«Δέσποτά μου, οί χειροπιαστές αποδείξεις, πού θέλεις νά δεῖς τόν Ἅγιο, εἶναι πέντε-δέκα λεπτά. Πῶς θά πιάσω τόν Ἅγιο, νά σοῦ τόν φέρω ζωντανό γιά νά τόν δεῖς; Ἐμφανίζεται γιά λίγο καί μετά χάνεται. Δέν εἶναι πουλί νά τό πιάσω, νά τό βάλω στό κλουβί καί νά σοῦ τό φέρω.

Ὁ Δεσπότης χαμογέλασε, ὅταν ἄκουσε τήν ἀπάντησή μου. Στό μυαλό μου ὅμως ἦλθε μία δύναμη καί φώτισε τή σκέψη μου, γιά νά τοῦ πῶ δύο ἄλλες, νέες ἐμπειρίες μου. Ἡ μία ἦταν πού μοῦ φανέρωσε ἡ Παναγία ποῦ ἦταν κρυμμένη ἡ μιὰ της εἰκόνα. Ἡ ἄλλη γιά τόν τόπο πού μοῦ ἔδειξε ὁ ἅγιος Ραφαήλ, ὅτι ἐκεῖ ἦταν θαμμένος ἄλλος ἓνας ἅγιος, ὁ διακόνος Νικόλαος...

» Τοῦ διηγήθηκα πρῶτα γιά τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Τί εἶχα δεῖ τρεῖς φορές στόν ὕπνο μου. Σάν νά ἀνέβαινα γιά τίς Καρυές. Καθώς πλησίαζα στό ἐκκλησέλι τῆς Παναγίας, 30 μέ 40 μέτρα πιο κάτω, καθόταν πάνω σέ μία πέτρα μιὰ μαυροφορεμένη γυναίκα. Τήν λυπήθηκα, πού τήν εἶδα νά εἶναι συλλογισμένη. Τήν ρώτησα ἂν θέλει νά τήν βοηθήσω κάπου. “Ὁχι κόρη μου, μοῦ ἀπαντᾷ, κάθομαι ἐδῶ, γιατί σ’ αὐτό τό σημεῖο βρίσκεται μέσα στή γῆ ἡ εἰκόνα μου. Περπατᾷς, μέ πατᾷς καί δέν σκύβεις νά μέ πάρεις”...

» Ἐκανε τό σταυρό του καί μοῦ εἶπε: Μακάρι νά βρεθεῖ ὅπως μοῦ τά λές, θά εἶναι μεγάλη καί ξέχωρη εὐλογία γιά τή Λέσβο. Αὐτά πού ἀκούω εἶναι συγκλονιστικά, ἔάν ἐπαληθευθοῦν. Γι’ αὐτό θέλω νά μοῦ πεῖς λεπτομέρειες.

» Πῆρε μιὰ κόλλα χαρτί κι ἄρχισε νά κρατάει σημειώσεις. Συνέχισα γιά τόν ἅγιο Νικόλαο.

» Κι ἓνα ἄλλο φοβερό ἐνύπνιο νά σᾶς πῶ Δέσποτα. Τό ἔπα στόν παπα-Θυμή, στόν Ἄγγελο Ράλλη καί στό Δούκα. Ἀνηφόρισα γιά τό ἐκκλησέλι τῆς Παναγίας στίς Καρυές. Προσκύνησα, βγῆκα ἔξω, καί ξεπρόβαλε μπροστά μου ὁ ἅγιος Ραφαήλ. Τόν εἶδα ὅπως ἀκριβῶς καί τήν πρώτη φορά: “Γιά ἔλα ἐσύ ἐδῶ”, μοῦ λέει. Φοβήθηκα καί προσπάθησα νά φύγω, ἀλλά μέ πρόλαβε: “Ἐγώ δέν ἦρθα μόνος μου ἐδῶ. ἦρθα μέ τό διάκονο Νικόλαο. Ἐδῶ μαρτύρησε κι αὐτός μαζί μου. Βρίσκεται θαμμένος στό προαύλιο τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας τρία μέτρα ἀριστερά ἀπ’ αὐτήν”...

» Μοῦ ἔδωσε τήν κόλλα μέ τίς σημειώσεις πού ἔχε γράψει καί ἔβαλα τήν ὑπογραφή μου. “ Ἄν βρεθοῦν, ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας πού μοῦ εἶπες, στό σημεῖο πού σοῦ ὑποδείχθηκε, καί ὁ τάφος τοῦ διακόνου Νικολάου στό μέρος πού σοῦ ἔδειξε ὁ ἱερωμένος πού εἶδες καί εἶναι ἔτσι ὅπως μοῦ τόν περιέγραψες, τότε θά πιστέψω ὅτι εἶναι ἐκ Θεοῦ καί ὅσα λές εἶναι ἀληθινά”.» (Ἡ ἀποκάλυψη..., Α΄ τ.).

Μάλιστα, ἐκεῖ πού τῆς ἔδειχνε ὁ Ἅγιος τό μνημεῖο, κανείς (οὔτε ὁ σύζυγός της) δέν πίστευε πῶς θά ὑπῆρχε τάφος, διότι ἦταν πετρῶδες καί σκληρό τό ἔδαφος ἀπό

τόσους αιώνες. Ὑστερα ἀπὸ μῆνες, ὅταν τελικά ἀνέσκαψαν καὶ ἀνεῦρον ἐπακριβῶς τὰ πάντα σέ μεγάλο βάθος, τότε πλέον ἐπίστευσε ὅλο τό χωριό, ἔκτοτε ἐπίστευσε ὅλο τό νησί, ἐπίστευσε προπαντός ὁ Μητροπολίτης καὶ ἀνεφώνησε “Αὐτό εἶναι σημεῖον μέγα”.

Ἐπομένως, ἂν ἔχουμε τήν ἐπίσημη ἐκκλησιαστική ἐξέλιξη ἐκείνου τοῦ θεόδοτου ἐκφαντορικοῦ ἱστορικοῦ, μέχρι σήμερα, αὐτό ξεκίνησε ἀπὸ τήν θεοπτική καὶ ἁγιοπτική ἀπλότητα προπαντός αὐτῆς τῆς γυναικός. Ἐπείσθη ὁ σοφός καὶ συνετός ἐκεῖνος Μητροπολίτης ἰδίως ὁμμασι μέ τήν ἀπόλυτη ἐκπλήρωση τῆς πρό μηνῶν καταθέσεως τῆς Μαρίας. Ἐπείσθη, βεβαιώθηκε καὶ τότε μόνο ἔδωσε βάση σέ ὅλα τὰ ἄλλα θαυμάσια πού εἶδαν καὶ πολλοί ἄλλοι ἄνθρωποι, μακάριοι καὶ δίκαιοι κληρικοί καὶ εὐλογημένοι χριστιανοί. Τότε ἀνέθεσε τελικά τήν ἐπίσημη ἔρευνα στόν Πρωτοσύγκελλό του ἀρχιμ. Νικόδημο Ἀναγνώστου (μετέπειτα Μητροπολίτη Ἱερισσοῦ +) καὶ ἔτσι προώθησε τήν ἐπίσημη ἀναγνώριση καὶ Πατριαρχική διακήρυξη τῶν Ἀγίων.

Συνεπῶς, αὐτή ἡ ἀπλουστάτη θεοπτική γυναίκα —μέ τήν τέλεια ἀκενόδοξη ὑπακοή της στή βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ τήν τέλεια ἀνυπόκριτη εἰλικρίνειά της— ὑπῆρξε ἀπὸ τούς καθοριστικούς, βασικούς καὶ οὐσιαστικούς εὐεργέτες τοῦ νέου ἐκεῖ περιλάμπρου Μοναστηριοῦ τῶν Ἀγίων, χωρίς τό ἐλαχιστότατο ἵχνος κενοδοξίας ἢ ψυχολογικῆς εἴτε ἄλλης ἰδιοτέλειας.

Καὶ ὅμως· ποίος τήν γνωρίζει; Ποίος ἐκεῖ πέρα ἢ καὶ ἄλλοῦ, ἀναφέρεται στήν βασική αὐτή καὶ ταπεινότατη καὶ καθοριστική θεόλεκτη μαρτυρία της; Ποίος ποτέ ἔκανε λόγο γιά τήν διαρκή παρουσία της καθημερινά καὶ σέ ὅλες τίς ἀνευρέσεις; Κι ἂν δέν ἀνελάμβανα ἀπὸ πολλῶν-πολλῶν ἐτῶν φιλομάρτυρα πρωτοβουλία νά ἀναδείξω τήν ἀκριβέστατη πορεία ἐκείνων τῶν γεγονότων, κι ἐγώ θά τήν ἀγνοοῦσα καὶ ὅλοι μας.

Ὑπῆρξε καὶ παρέμεινε θεόγνωστη. Ζοῦσε καὶ τρεφόταν μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐπαναπαυόταν μόνον σέ ὅ,τι εὐαρεστεῖται ὁ Κύριος. Μέ μίαν θεόδεκτη καθαρότητα καὶ ἀπλότητα καὶ ὑπακοή, πού τὰ θεωροῦσε σάν κάτι πολύ φυσικό!

Μέχρι σήμερα ἐπισήμως οἱ Νεοφανεῖς Ἅγιοι τιμῶνται τήν Λαμπροτρίτη. Καὶ τό ἐπίσημο Τυπικό τῆς Ἐκκλησίας καὶ τό ἐπίσημο συναξάρι τῶν Ἀγίων μέχρι σήμερα ὁμιλεῖ γιά τήν 9ῃ Ἀπριλίου 1463 ὡσάν Λαμπροτρίτη ἐκείνης τῆς χρονιάς, σύμφωνα μέ ἐνύπνιο τῆς Β.Ρ. Ὅπερ σκανδάλισε μερικούς ζηλωτικούς (ἀκόμη κι ἀπὸ μερικούς ὑψηλόβαθμους τῶν ἡμετέρων εὐρετηριάσθηκε κακοβούλως). Ὅμως, τό μαρτύριο τῶν Ἀγίων ξεκίνησε μέν τήν 9ῃ Ἀπριλίου (πριονισμός ἀγίου Ραφαήλ στή σιαγόνα,

Μέγα Σάββατο), τελείωσε δέ τήν 12η Ἀπριλίου (ἀποκεφαλισμός τοῦ Ἀγίου, Λαμπροτρίτη), σύμφωνα μέ ἐνύπνιο τῆς μακαρίας Μαρίας Τσολάκη.

Ὁ Κύριος ἄφησε τοῦτον τόν μικρό πειρασμό τῆς ἀνακρίβειας, ὅχι βέβαια γιά νά ἀξιολογοῦμε κριτικά τούς ἀνθρώπους, ἀλλά γιά νά δοκιμαζόμαστε οἱ πάντες στό θεάρεστο ἄθλημα τῶν καλῶν λογισμῶν καί νά διατρανώνεται ἡ θεόδοτη καί θεάρεστη προτεραιότητα τῶν ἁγίων καί τῶν δικαίων τῆς μακαρίας ἀπλότητος (μιάς ἀπλότητος πού τήν εἶχαν διά βίου ἀκόμη καί οἱ μορφωμένοι καί ρήτορες θεοφόροι Πατέρες μας, ἀλλά δέν εἶναι εὐκόλο νά τήν ἐπιτηδεύονται οἱ πάντες).

Ἀφανής ἡ μακαρία Μαρία μέχρι σήμερα, γιά πολλούς ἐπιτίτλους τιμῶντες τούς Ἀγίους. Ἀγνωστη στούς πολλούς ἐξ αὐτῶν μέχρι σήμερα.

Διότι ἐνδιαφερόταν μόνο γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἀγίων, δίχως νά ὑποκλέπτεται ἀπό τό “κενόν δοξάριον”. Εἰλικρινής καί ἀψευδής σέ ὅλα της. Προπαντός σέ ὅσα τῆς φανέρωνε ὁ Κύριος, χωρίς νά μπορεῖ νά τεχνοτροπεῖ καί χωρίς νά θέλει νά παραλλάξει οὐδέ στό ἐλάχιστο ὅσα εἶδε καί ἔζησε.

Χωρίς νά ἔχει παιδεία, ἦταν ἀπό κείνους τούς “πεπαιδευμένους τήν καρδίαν ἐν σοφίᾳ”, τήν σοφία τήν ἄνωθεν.

Γι’ αὐτό καί τιμοῦσε καί τίμησε ἀπόλυτα τήν μετέπειτα ἱστορία τοῦ ἁγιασμένου γηλόφου, μέ τήν πρόσκληση τό 1963 στό χωριό τῆς Θερμῆς (ἀπό τήν Ἑρανική Ἐπιτροπή) καί τήν ἐγκατάσταση ἀπό τό 1973 ἐξ. στά πρῶτα μοναστικά κτίρια τῆς ἡγουμένης Εὐγενίας (+) καί τῆς μοναχῆς Παρθενίας (+). Εἶχε τόσην θεάρεστη ἀνιδιοτέλεια καί ἀγνότητα καλῶν λογισμῶν ἡ Μαρία, ὥστε νά τό πιστεύει καί νά τό λέει πῶς, ἂν δέν ἦταν ἡ ἡγουμένη μέ τό δυνατό κουμάντο της, ὅλοι ἐκεῖ ἐπάνω θά εἶχαν μαγαζάκια, λέγοντας “ἐγώ εἶδα” καί “ἐγώ εἶδα” (μεγιστοποιώντας τά ἐλάχιστα δωρήματα τῆς δασιλίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως συνήθως συμβαίνει ἀπό ἀτέλεια ἢ ἀφέλεια ἢ καί ἰδιοτέλεια).

Αυτή ακριβώς ή ανθρώπινη πειρασμικότητα —πού την γνωρίσαμε πολύ καλά σε κάποιους ανθρώπους— μάς θυμίζει Παλαιά Διαθήκη, μάς θυμίζει τόν Μωυσή και τούς αὐταδέλφους του Ἀαρών και Μαριάμ. Θυμίζει τά ἀνθρώπινα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, μέχρι σήμερα. Θυμίζει και τήν ὑπομονή τοῦ Χριστοῦ στήν ἀφελή ἐκκλησιακή μας ὑπερέξαση ἐπὶ αἰῶνες (ὅχι τήν θεολογία τῆς συνεργίας, ἀλλά τήν ἀφελέστατη ματαιοφροσύνη τῆς συγκολλητικότητας θείων και ἀνθρωπίνων). Ἄς εἶναι. Αὐτά δέν ἀλλάζουν. Γι' αὐτό ὁ Κύριός μας πρόβαλε τήν προτεραιότητα τῶν παιδίων, τήν ἀπλότητα τῶν παιδίων, ἐκεῖνο τό “ἐάν μή στραφῆτε και γένησθε ὡς τά παιδιά...”.

Ἡ μακαρία Μαρία ἦταν και παρέμεινε διά βίου ἓνα ἀπό αὐτά τά “παιδιά” πού πάντοτε ἀναζητᾷ ὁ Κύριος, γιά τήν ἐλευθερία τοῦ ἥθους και τῆς γνώμης και τῆς πιστότητος.

Ὁ μακαρίτης ὁ ἄνδρας τῆς ἔσκαβε στά ὑποδεικνύμενα μέρη —κι ἄς δυσκολευόταν πολλάκις νά πιστέψει τήν γυναίκα του— και ἦταν ἐκεῖνος πού ἀνεῦρε ὅλα τά ἅγια μαρτυρικά και τά λοιπά ἱερά σεβάσματα τῶν Καρυῶν, ἄλλοτε μόνος και ἄλλοτε μαζί μέ ἄλλους Θερμιῶτες. Ἡ αὐτοθυσιαζόμενη ἀγάπη πού εἶχε γιά τούς Ἁγίους τόν ἔκανε νά ἐργάζεται ἐντελῶς ἀφιλοκερδῶς μέχρις ὅτου ἄρχισαν οἱ ἐργασίες γιά τήν ἀνέγερση τῆς Μονῆς.

Σέ ὅλα σχεδόν τά θαυμάσια ἐκεῖνα ἡ ἀπλουστάτη αὐτή γυναίκα ὑπῆρξε καίρια και βασική ὀρῶσα τά ἀπό Θεοῦ φανερούμενα. Ὅχι ἡ μοναδική, ἀλλά ἡ βασικότερη ὀρῶσα, ἡ σχεδόν πάντοτε ὀρῶσα τά καιριότερα και βασικότερα και σημαντικότερα. Ἡ ὀρῶσα και καθ' ὕπαρ και κατ' ὄναρ.

Ἀρκεῖ νά σημειώσω ἐκ προοιμίου ὅτι σ' ἐκείνην διαρκῶς φανερωνόταν ὁ ἅγιος Ραφαήλ ἐπὶ τρεῖς μῆνες, μετά τήν ἀνεύρεσή του, μέχρι τίς ἀρχές Ὀκτωβρίου πού τῆς ἀποκάλυψε ἡ Παναγία μας τό ὄνομά του Ραφαήλ (ἐνῶ τήν ἴδια βραδιά ὁ ἴδιος τό φανέρωσε στήν Βασιλική Ράλλη). Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1960 ὁ Ἅγιος τῆς ὑπέδειξε τό μέρος ὅπου βρισκόταν ἡ σιαγόνα του, ὅπως τήν πέταξαν οἱ βασανιστές του, και τῆς ἔδωκε ἐντολή νά μεταβοῦν μέ τόν ἄνδρα τῆς μιά Κυριακή μετά τήν θεία λειτουργία, νά σκάψει και νά τό ἀνεύρουν, ὅπως και ἔγινε. Ἄν κανεῖς μελετήσῃ τά βιβλία μου, κυρίως τήν νεότερη δίτομη ἔκδοση “Ἡ ἀποκάλυψη και οἱ ἐμφανίσεις...”, θά διαπιστώσῃ τόν καίριο ρόλο αὐτῆς τῆς ἀπλουστάτης και θεόφρονος ψυχῆς.

Τολμῶ νά πῶ τεκμηριωμένα ὅτι ὁ Κύριος ἔδειχνε και σέ ἄλλους, λίγους ἢ περισσότερους, κάτι σημαντικό ἢ κάτι ὑποστηρικτικό, διότι βεβαίως ἦταν μιά ἱστορία ἐκκλησιαστική, μιά ἱστορία συλλογική, μιά ἱστορία πού ἤδη ἔγινε

οίκουμενική, ἀφοῦ πανταχοῦ ἐξῆλθε ἢ ἐξέρχεται ἡ ἐκφαντορική ἐκείνη ἱστορία. Ἐπιστρατεύονταν πολλοί, γιά νά πιστεύσουν περισσότεροι.

Ὅμως, οἱ τόσοι ἄλλοι συνορῶντες τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καί τά θαυμάσια τῶν Ἁγίων, ἦταν ὡσάν τό περίβλημα τοῦ πυρῆνος.

«Θεέ μου! Παναγία μου! Ἄς ἦταν νά δεῖ καί κάποιος ἄλλος!» Αὐτό ἦταν ἡ μόνιμη προσευχή αὐτῆς τῆς ἀκενόδοξης, ἀφανοῦς, ἀπλουστάτης γυναικός, ἐκεῖνα τά χρόνια τά ἐκφαντορικά στό νησί. Καί εἰσακουόταν διαρκῶς. Συνέβαινε ἐπ’ αὐτῆς πάντοτε κάτι σάν τήν θεία καί ἀνθρώπινη συνέργεια τοῦ ἐκκλησιακοῦ μυστηρίου.

